

OP DOORTOCHT

Bijna weer Advent. Een voorbereidingsperiode die ons naar Kerstmis brengt. Het Kerstfeest is, wat wij in kerkelijk verband noemen, een van de sterke liturgische tijden. Er staat ook heel wat te gebeuren. Of eigenlijk te gedenken. De geboorte van Jezus Christus. Een krachtig gebeuren, elk jaar weer. Met die herdenking hopen we dat opnieuw vrede geboren mag worden in ons hart. Dat recht en vrede steeds meer plekken van onrecht en geweld mogen overwinnen in onze wereld. Dat er op enig moment overal vrede mag heersen.

Daarmee zijn we ook meteen bij de kern van het Kerstfeest aanbeland. Jezus Christus wordt geboren in een gebroken wereld. Toen al en nu ook steeds weer. Er is veel mis en het lijkt soms steeds erger te worden. Hoe hard is dan een boodschap van vrede nodig. We mogen dan ook heel dankbaar zijn dat God zijn Zoon in ons midden geboren heeft laten worden en dat dit elke keer weer opnieuw mag ge-

beuren. Deze dank heeft Franciscus van Assisi nadrukkelijk naar voren gebracht toen hij het kerstgebeuren in Greccio uitbeeldde en vierde.

Het ideaalbeeld van 'vrede overal' is mooi en een prachtig streven. Het is goed om een doel voor ogen te hebben, om ergens aan te kunnen werken. Tegelijk ervaren we dat dit met stapjes gaat. Kleine stapjes vaak. En ook stapjes terug. Deze realiteit kan ons moedeloos maken. "Wanneer komt die vrede nu eindelijk eens?" Toch zullen we met deze realiteit moeten leven, want het is gewoon niet anders. We mogen blij worden om de positieve stappen, om de succesjes. Tegelijk mogen we volharden en blijven vertrouwen bij die momenten waarop het niet lukt met die vrede en we nog wat langer moeten wachten.

Onze eigen persoon is belangrijk hierbij. Hoe zit ik in elkaar? Mag ik boos worden als het met die wereldvrede niet lukt terwijl ik zelf ook niet altijd de goede stappen zet

een van de kerststallen in Greccio

om die vrede te maken of te behouden? Ikzelf ben me ervan bewust dat ik in die zin niet voldoe aan het ideaalbeeld rond hoe een mens zou moeten zijn. Geldt dat niet voor ieder van ons? Volmaakt zijn we zeker niet. Maar ook al proberen we steeds het goede te doen, zitten daar dan niet af en toe stapjes bij die de vrede tegenwerken?

Kerstmis betekent daarom allereerst dat Christus geboren mag worden in ons hart. Dat daar in ons binnenste een kiem van vrede gelegd mag worden. Een kiem die mag uitgroeien, waar mee gewerkt kan worden. En dan mag die vrede staan voor het goede en het welzijn dat voor alle schepselen bedoeld is en er mag komen. Maar die vrede mag er nadrukkelijk ook zijn voor onszelf. Om te aanvaarden dat we nooit in staat zijn om aan alle ideaalbeelden te voldoen. Dat we daar vrede mee hebben. Ook dat is Kerstmis: vrede vinden in en met jezelf.

Volgens mij heeft Franciscus van Assisi bij het uitbeelden van de kerststal in Greccio dit ook voor ogen gehad. Laten we het uitbeelden. Niet alleen de woorden van het kerstverhaal, van de geboorte, horen. Maar ook zien met je ogen en voelen wat dat allemaal met je doet. En met dat gevoel zit je dichter bij je hart dan de woorden die je hoofd binnenkomen.

Dat Franciscus dit ook de komende Kerst bij ons mag bewerken. Gevoelig worden rond dat kind, geboren in een stal. En vooral rond de betekenis daarvan voor de wereld en voor ons. Een spiegel voor ons huidige leven. De Advent mag ons op weg naar Kerstmis zo'n spiegel voorhouden. Waar heb ik vrede mee en waar heb ik geen vrede mee? Dat het Kind ons mag brengen bij de vrede van het Koninkrijk Gods.

Theo Reuling ofs